

[Oluf Pedersen.]

betalingsbalancen, og at inflationen fortsætter. Disse foranstaltninger hjælper slet ikke. Man fortsætter med alt det, der netop skaber inflation, og jeg synes, at det forslag, der foreligger her, som næsten alt det andet i påskeforliget med nogle få undtagelser virker ganske på samme måde.

Nu ved jeg godt, at der kan være medlemmer her i tinget, som vil sige: ja, men man kan dog ikke stå og sige, at man venter, at inflationen fortsætter; det er skadelig og uforvarlig tale. Dertil vil jeg svare, at spørgsmålet om fortsat inflation afgøres ikke af den tale, der føres, men af de foranstaltninger, der træffes. Inflationen vil gå sin gang, så længe der ikke her i rigsdagen eller i ministeriet er vilje eller evne til at sikre den nødvendige orden i den offentlige økonomi. Derom er der ingen tvivl.

Jeg vedgår åbent, at for mig at se er det foreliggende lovforslag uden større betydning, thi ethvert tilløb til at gøre noget virkelig er ødelagt i starten.

For det første er tvangsopsparingen næsten udelukkende en ompostering. Jeg spurgte en bankdirektør for en af de københavnske hovedbanker, hvordan det nu ville gå med den opsparing, som skulle gennemføres i henhold til efterårets lov, hvor meget det ville koste banken; jeg tænkte ærligt talt nærmest på omkostningerne ved alle de mange nye poster. Han sagde: det afhænger af, hvor store beløb der bliver ført fra folio, hvor de indestår til $\frac{1}{2}$ pct., over til tvungen opsparing, hvor vi skal give 4 pct. Altså stort set, for langt den største del af befolkningen vil det kun være en ompostering, der finder sted.

For det andet må man sige, at 260 mill. kr. er et meget lille beløb. Der står jo i sparekasserne på 3 millioner konti lige ved 5 milliarder kr., og der står i bankerne over 5 milliarder kr. Heraf stod ved udgangen af 1949 664 mill. kr. på folio, hvoraf antagelig blot en del bliver flyttet over til tvangsopsparingen til 4 pct.s rente. Vi fik under krigen tvangsopsparing på konservativt initiativ for at spare på skatterne. Nu skal vi altså have en ny tvangsopsparing for at finansiere oprustningen, så vidt jeg har forstået, denne gang på radikalt initiativ. Ved efterårets bundne opsparing fik de radikale lavet det sådan, at pengene gik ind i banker og sparekasser til nye udlån, og jeg går ud fra, at det er disse penge, man i øjeblikket søger at få banker og sparekasser til at tegne forsvarslånet med. Nu siger finansministeren, at efter lovforslaget skal dette tvangsopsparingsbeløb bindes. Man kan næsten høre

den alvor, hvormed finansministeren siger, at nu bliver dette beløb bundet. Men læser man så, hvad der står i selve paragraffen, ser man, at pengene skal bindes sådan, at finansministeren kun kan disponere over beløbet med finansudvalgenes tilslutning. Ja, jeg må sige, at så er den binding ikke stort bevendt. Den dag finansministeren står og skal have penge til nye forsvarslån, er der vel ingen tvivl om, at han vil gå til nationalbanken og få dette beløb til videre finansiering af forsvaret. Når jeg fremdrager dette så stærkt, er det selvfølgelig ikke, fordi jeg er i tvivl om, at sparerne får deres penge i kroner og øre, og måske desværre kun i kroner og øre, men hvis beløbet er brugt til finansiering af forsvaret, vil det jo sige, at på det tidspunkt, da man skal tilbagebetale beløbet til sparerne, skal man ud og hente det hos borgerne først. Hvis de samme folk skal betale det, så er det ikke meget bevendt. De får pengene til at betale med, men dermed er man ikke kommet videre.

Retsforbundet er ikke med i påskeforliget. Vi har givet vore anvisninger, de blev ikke hørt. Vi var under forhandlingerne i statsministeriet og folketingsudvalget positivt indstillet og rede til at strække os så vidt for at undgå nye skatter, tvangsopsparing, øget importregulering, strengere priskontrol og brud på aftaler om pristalsregulering, at vi endda blev angrebet for, at vi havde været for fredsommelige. De fire gamle partier ønskede et firkantet forlig, ja, socialdemokraterne var så bange for, at regeringen skulle blive fristet af os, at de krævede, at de fire partier skulle i enrum i stedet for at forhandle i folketingsudvalget. Forliget blev lavet, men det kan ikke nægtes, at det har været svært at få det i land. Det er ikke kommet helt i land endnu, men jeg er klar over, at regeringen nu sidder i det socialistiske garn, og så må befolkningen affinde sig med at betale underskuddet. Inflationen går sin gang, og bagefter vil man antagelig se, at de fire partier skyder skylden på hinanden.

Jeg vurderer, som det fremgår af det, jeg har sagt, ikke påskeforliget ret højt, for de skjulte inflationskilder består efter min mening fortsat. Men hvordan med finansministeren, tror han på sin egen politik? Jeg slutter med at stille et spørgsmål til den højtærede finansminister. Når nu ministeren har fået sin vilje i dette forlig, vil ministeren så som den, der har ansvaret, sætte sin stilling som ansvarlig minister ind på, at efter denne lovgivnings gennemførelse vil underskuddet på betalingsbalancen forsvinde og inflationen standse?